

NATÀLIA CERESO

Ara soc un llac

Empúries

Natàlia Cerezo
Ara soc un llac

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: gener del 2024

© Natàlia Cerezo Mármol, 2024

El conte «Sacrifici» va ser publicat al diari *Ara* el 2019.

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 20.438-2023
ISBN: 978-84-19729-17-0

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats
i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació
de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de
qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest
ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així
a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin
continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

TAULA

Taipei.....	13
Dues illes.....	41
El fil d'Ariadna.....	83
Sacrifici.....	101
Caminem sobre l'aigua.....	111

TAIPEI

El Lin em va trucar i em va semblar entendre que deia que el Klaus no es despertava. El meu xinès s'allunyava cada dia més i més de la ciutat, com jo mateixa, i s'havia acabat convertint en una gràcia per entretenir la família durant les llargues sobretaulades de Nadal. Ara que el necessitava l'havia de desenterrar dels racons del cervell on creia que s'amagava.

Feia setmanes, mesos, que el Klaus dormia. Havien tingut un accident amb la moto, em va dir el Lin, i no sabien quan es despertaria, ni si ho faria mai, i es va disculpar perquè no s'havia recordat de trucar-me, feia tant de temps que no parlàvem, però el Klaus encara em mencionava força i va pensar que segurament encara érem amics i que voldria saber el que li havia passat. «Sí, és clar», vaig contestar amb un fil de veu. No em vaig atrevir a dir-li que l'última notícia que n'havia tingut era un correu de feia més de dos anys en què em preguntava com m'anaven les coses i em convidava a casa seva, un pis que havien comprat amb el Lin a Da'an on esperava quedar-se a viure per sempre. Vaig penjar el

telèfon i vaig seure a la vorera. Passava un aire calent que aixecava la pols del carrer. Vaig enfonsar el cap als braços i em vaig posar a plorar.

L'hospital era més gran del que recordava, un laberint de passadissos verds i fletxes a terra que portaven a dreta i esquerra, amunt i avall, que pujaven i baixaven escales. Ja no reconeixia la majoria de caràcters, excepte algun que, aïllat, probablement no transmetia el significat complet de la paraula: 'pacient', 'habitació', 'perill'. Com en aquells contes en què la vida de l'heroi depèn del fet que resolgui una endevinalla, gairebé esperava trobar un tigre o un fossar sense fons darrere la porta de l'habitació on el Lin m'havia dit que el tenien. Vaig trucar amb suavitat. Va obrir la Johanna, la mare del Klaus, que quan li vaig dir qui era em va abraçar.

Si no fos pels tubs i per la via al braç, el Klaus hauria semblat la Bella Dorment. Un llençol el tapava fins al pit, els braços descansaven a banda i banda del cos. Li havien tret les desenes de collarets i polseres que sempre duia, el braçalet amb la pedra verda. Encara que li havien rapat un costat del cap, on una ferida li travessava el crani, tenia la resta dels cabells, de color de mel i tan llargs, sobre el coixí. A la tauleta del costat hi havia un raspall i un gerro de flors.

—A la nit si no puc dormir els hi raspallo —em va dir la Johanna, i me la vaig imaginar fent-li trenes i posant-li les rosetes mig marcides del gerro darrere de les orelles fins a formar una corona.

El somriure del Klaus no s'adeia amb la pell tibant i encetada de la cara, rosada i acabada de néixer.

—Riu com sempre ha rigut —li vaig dir a la seva mare mentre seia en una butaca, i ella em va contestar que sí, i que estava convençuda que ens sentia, encara que els metges no havien sabut què dir-li, potser perquè no l'acabaven d'entendre. Tenia un anglès tancat i insegur, de persona gran. Va agafar-li una mà i va sospirar.

Havíem estat germans.

En sortir de l'hospital no em veia amb cor de tornar a l'hotel i vaig agafar el metro fins a Shilin, com acostumàvem a fer els divendres. Llavors semblava que mai acabava de fer-se de nit, i que les parades de menjar es multiplicaven, fantasmals. Vaig tornar a trobar els venedors amb cara de guineu, dones amb mocadors al cap rentant les olles al carrer a la gazoneta, l'olor del tofu pudent que ho amarava tot. I una mica més enllà massatges de peus i jocs de pinça mecànica i venedors de cors i potes de pollastre a la brasa, gent sopant asseguda en tamborets, homes fumant amb una mà recolzada al genoll.

Tan similar i tan diferent d'abans, el mercat brunzia, els turistes miraven cap amunt i feien ganyotes al menjar que els semblava més estrany, i els joves, tan arreglats i brillants que semblaven de plàstic, es feien selfies a la cua de les paradetes

de moda, carretons amb tendals grocs i llums penjats d'un ganxo.

Quan vaig baixar de l'avió, i després de passar una estona en silenci al taxi, el Lin em va preguntar com era tornar després de tant de temps. Havia insistit a passar-me a buscar tot i que va haver de demanar festa a la feina, i va voler que em quedés a casa seva, però jo ja havia reservat una habitació en un hotel que era en un carrer gran que no vaig reconèixer.

Creia que coneixia cada pam de la ciutat, però on recordava que abans hi havia una botiga de dimsum ara hi havia un banc. Al 7-Eleven, un Family-Mart. Vaig entrar a la botiga com buscant alguna cosa, només hi vaig trobar l'olor estranyament familiar dels ous que bullien en les olles enormes de te. Els treballadors ja no em miraven; ni s'espantaven, ni se sorprenien que parlés xinès. M'atenien en un anglès polit. Ara només era una turista.

El Lin i jo només ens havíem vist una vegada en persona. Jo ja havia tornat al poble i el Klaus encara treballava al FamilyMart. Un estiu, l'estiu que el Klaus va voler presentar el Lin a la seva mare, tots dos van venir a Europa i va insistir que jo l'havia de conèixer, també. Em feia vergonya que em veiessin allà, treballant amb vestit jaqueta i cara d'avorriment al poble polsegós i miserable d'on havia intentat fugir. Però el Klaus s'ho va mirar tot amb ulls

de foraster, va dir que li encantaven l'església, tan gran per a un poble tan petit, els carrerons, els arbres mig secs i torts de la plaça. El Lin, que era la primera vegada que sortia de Taiwan, va dir que tot li semblava d'allò més exòtic, i el Klaus i jo ens vam petar de riure.

Vaig preguntar com s'havien conegut i el Klaus va comentar que, tot i que li agradaria poder dir el contrari, no havia estat amor a primera vista. El Lin anava sempre a la botiga a comprar el sopar, sempre a la mateixa hora, sempre els mateixos fideus fastigosos de marisc, va confessar rient, sacsejant els cabells i la polsera amb la pedra verda com un cascavell, i el Lin deia amb timidesa que li agradava la rutina. Després la rutina va convertir-se en esperar-lo a la taula metàl·lica de davant de la botiga i menjar-se els fideus allà mateix per molestar el Klaus, que sabia que no suportava que li fes petons amb aquell gust de marisc en pols a la boca.

A la residència, quan tots dos acabàvem d'arribar a la ciutat, el Klaus compartia habitació amb un austríac de pares turcs i jo amb una belga a qui odiava perquè li feien pudor els peus i feia soroll quan mastegava.

Un dia el Klaus va passar porta per porta per veure si algú podia ajudar-lo a cobrir el sostre de la seva habitació amb cinta americana. Se li havia colat una rata a l'habitació, l'havia vist obrir els plafons del sostre i mirar-lo mentre es rentava les dents.

La rata tenia uns ulls brillants de gat i es llepava els bigotis. El Klaus es va quedar rígid i durant uns segons no es va moure i va mirar-se-la a través del mirall fins que l'animal va tornar a tancar el plafó amb delicadesa.

Vam deixar el sostre del lavabo per al final. Va ser aquí, em va dir amb por a la veu. Em va explicar que no havia dormit en tota la nit i que l'endemà es va trobar el calaix de l'escriptori obert i unes galetes que hi tenia rosegades. Només de pensar en la rata passejant per l'habitació com si fos seva el feia posar malalt. Vaig suggerir-li donar una ullada al sostre abans de segellar-lo amb la cinta, per si de cas.

—Per si de cas què? —em va preguntar amb un fil de veu, però jo ja m'havia enfilat en una cadira i li demanava que l'aguantés per no caure. Vaig treure el plafó i un núvol de pols ens va fer tossir. Al Klaus els cabells se li havien tornat grisos.

—Si veus que la rata se'm menja la cara truca a la policia —li vaig dir rient, i el Klaus em va fer que sí molt seriós. Abans de ficar el cap pel sostre, l'últim que vaig veure van ser els seus ulls, grossos, tristos, com adorant un déu oblidat, amb una mà alçada que m'allargava la llanterna.

Primer no vaig veure res. Més pols, cables rosegats, cagarades i en un racó, apilonat amb cura, un altar de tresors; plomes, ossos minúsculs i una joia, una pedra polida i brillant amb un forat al mig. Vaig agafar-la abans de tornar a posar el plafó al seu

lloc i de segellar-lo amb la cinta. Vam rentar la pedra, que va resultar que no era res més que una pedra normal, de color verd, una roda de molí en miniatura, i li vaig dir al Klaus que era el pagament de la rata per la seva hospitalitat. Va riure i l'endemà el vaig veure que passejava pel campus amb la pedra lligada al canell amb un tros de cordill, i així ens vam fer amics.

El xinès, com un animal tímid, em tornava a poc a poc. Se'm passejava per la llengua, que pujava i baixava amb els tons de les paraules, cada frase una cançó que creia oblidada. Per practicar, em vaig acostumar a demanar l'hora, a preguntar per carrers que no buscava, a menjar qualsevol cosa per conversar amb els paradistes més grans dels mercats nocturns, els que no parlaven anglès, i que en sentir-me de seguida obrien molt els ulls i les boques esdentegades en un somriure complagut.

Quan vaig tornar a l'hospital, la Johanna es va alegrar de veure'm.

—Abans venien molts amics seus, però a mesura que van passant els dies ja no venen tant —va dir, concentrada en un quadre de punt de creu amb una calèndula que feia a estones—. És normal, tot-hom té una vida, no volen passar-la asseguts a la butaca d'un hospital.

Vam estar-nos una estona sense dir res, escoltant les màquines endollades al Klaus. Cada hora, la in-

fermera venia a comprovar com es trobava, apuntava coses en un dossier fent que sí amb el cap i abans de sortir ens somreia. A l'hora de sopar, quan em vaig acomiadar perquè s'acabava l'horari de visites, la Johanna em va preguntar quants dies em quedaria. Li vaig contestar que dues setmanes i que vindria cada dia.

Més endavant, quan ja sabíem que volíem quedar-nos a la ciutat i tots dos teníem vacances, jo de la universitat, on havia aconseguit una feina com a ajudant del professor d'espanyol, i el Klaus al FamilyMart, agafàvem el tren i passàvem el cap de setmana a Kenting, al sud de l'illa. Allà llogàvem uns escúters i passàvem la nit en un hotel amb bungalows molt barat, amb una piscina i el mar al davant. Si no vigilàvem i ens deixàvem el llum encès, quan el sol es ponía i començava a fer fresca el bungalou se'ns emplenava de llangardaixos de pam i d'aranyes que se'ns passejaven per les cames. Després dels en-surts dels primers dies, ens vam acostumar a dormir a la platja, on sempre feia vent, amb una lluna com un tros de llimona al cel.

Va ser en tornar d'un d'aquests caps de setmana que em va trucar la mare. Sortíem de l'estació carregats amb les bosses, les tovalloles plenes de sorra, la pell calenta i vermella pel sol. Vaig despenjar el telèfon sense pensar, podia notar la vergonya a la veu de la mare, que va sospirar per agafar forces i que em va demanar quan tornaria. Al carrer feia calor i

plovisquejava, el cartell de neó groc d'un restaurant proper es va encendre, ja era gairebé l'hora de sopar, i es va superposar al soroll de la màquina de cafè dels pares, que devien estar preparant l'esmorzar. No els anava bé. La perruqueria cada dia tenia menys clients i el pare no trobava res. Els vaig oferir part del meu sou, que no era gaire, però la mare no va voler. Podia veure-la a l'altra banda del telèfon de la cuina, mirant per costum el rellotge de paret, al qual feia anys que ningú canviava les piles, sacsejant els rínxols rossos, vermells, castanys, qui sap si violetes després d'un últim intent de modernitzar la perruqueria.

Vaig tornar a l'hospital per veure'l. L'habitació feia pudor d'aigua estancada i de medicaments. Li vaig dir a la Johanna que anés a prendre alguna cosa, que descansés. Només va accedir-hi quan vaig insistir-li unes quantes vegades, després de tantes setmanes ficada allà dins estava pàl·lida. Li vaig proposar que anés a fer un volt, però em va dir que només faria un cafè ràpid, i la vaig sentir allunyar-se pel passadís amb passos d'autòmat.

Vaig obrir la finestra. L'aire de fora estava quiet i era calent i humit, pesava. Vaig pensar que si agafava una galleda potser podria entrar-ne una mica a l'habitació. Els edificis, apilonats contra el cel gris, tenien un llum vermell a les antenes que coronaven les terrasses. Al fons s'alçava la torre més alta de la ciutat, aquell dia els vidres eren de color cendra i no

mirallejaven. La primera vegada que hi vam anar, en una sortida de la universitat, el Klaus i jo ens vam quedar mirant una de les boles daurades que ens havien explicat que protegien l'edifici dels terratrèmols. Deien que es gronxaven i així l'estabilitzaven, però encara que ens hi vam estar una bona estona no vam veure res, ni la tremolor més lleugera, semblava que la torre estava rígida, que no s'adaptava a la pulsació de la terra.

Vaig seure al costat del Klaus. En respirar, el llençol es movia amb suavitat, les mans tenien una lleu tremolor de dorment. Aquelles mans no semblaven seves. Ell, que sempre les tenia tenses, agafant un cigarret o una revista, amb durícies i les ungles rosegades. On eren les hores que havien passat aquelles mans collint hibiscos a la banda de la carretera a Kenting per posar-nos-els al cap, cargolant cigarrets a la terrassa de la residència, recolzades al manillar de la moto quan recorriem els carrers deserts perquè acabàvem de tornar d'Europa i no podíem dormir pel jet-lag? Una vegada el Klaus s'havia tallat el palmell obrint una nou amb un ganivet i havíem hagut de venir a aquest mateix hospital perquè l'hi cosissin. Li vaig agafar la mà amb compte i li vaig resseguir la cicatriu que li travessava el palmell, blanca i setinada com el fil d'un vestit de núvia.

Quan no m'estava a l'hospital passejava. Només tornava a l'hotel quan ja no podia més i em deixava

caure, esgotada, al llit. Llavors continuava somiant que caminava, però acompanyada pel fantasma del Klaus, que flotava al meu costat. Parlàvem com abans i de les coses d'abans. Havia estat el guardià que custodiava la nostra joventut fins que ja no va poder més i va sucumbir al temps.

Els dies s'ajuntaven amb el passat i semblava que no havia tornat mai al poble, que mai havia deixat la meua vida a Taipei, que encara treballava a la universitat, que encara tenia vint-i-cinc anys. De vegades, passejant, anava a casa sense adonar-me'n, al petit apartament que tenia a Shida, just a sobre d'una botiga de verdures i al mateix carrer d'una llibreria de segona mà. Rere la porta enreixada de l'entrada havia penjat un paper amb forma de rombe amb el caràcter de fortuna al revés perquè em portés bona sort. M'hi vaig estar dos anys que me'n van semblar vint.

Si hi anava a parar sense voler, tornava en mi de sobte, quan m'adonava que era davant del pis i que el caràcter ja no hi era. Aleshores arrencava a córrer mirant a terra, avergonyida, i em ficava en un taxi perquè no havia aconseguit arribar mai a l'hotel caminant.

Quan em vaig mudar allà vaig fer una festa d'inauguració del pis amb el Klaus, i un sacerdot amic d'un amic va netejar l'apartament de mals esperits. Era catòlic i americà, em va explicar el Klaus, però ja

faria el fet, perquè els fantasmes no tenen llengües ni creences. El sacerdot, que era un home alt, ros i amb la pell vermella com si sempre estigués de vacances, va passejar-se pel pis i va llançar aigua beneïta a les portes mentre recitava una oració en xinès. Quan va acabar, el vaig convidar a quedar-se. Vam seure al voltant d'una taula baixa i vam prendre te i pastes fins que es va fer fosc i vam anar al KTV a cantar una estona. Tornant, el sacerdot va agafar el metro per tornar a casa seva, i jo i el Klaus, que encara no teníem son, ens vam aturar en un FamilyMart per comprar un parell d'ampolles de te. Al davant hi havia un parc. Feia olor d'asfalt i de terra molla perquè a la tarda havia plogut. Vam seure en un banc de pedra que, com tot a la ciutat, bullia per la calor.

El Klaus va fer un glop de te. Vam contemplar els fanals taronges del parc. Uns joves van entrar a la botiga i en van sortir amb ampolles de cervesa freda i amb bols fumejants de fideus instantanis. Van seure en una de les taules metàl·liques de davant de la botiga i van començar a menjar i a beure a crits, brindaven fent dringar les ampolles.

—Aquí sempre hi ha vida —va dir el Klaus.

Em va explicar que ell també havia demanat feina de professor a la universitat, però que al departament d'alemany no necessitaven ningú, i que s'estava plantejant demanar feina en una botiga com aquella, com feien els universitaris per pagar-se els estudis, mentre esperava que li sortís alguna cosa millor. A casa no l'esperava ningú més que la seva mare, que vivia en

una granja lluny de tot arreu amb un munt d'abelles. Criava reines i venia mel als turistes i ell no ho suportava, les abelles eren per tot arreu encara que tenien els ruscós en un prat darrere de la casa. Quan tornava del poble, on sempre buscava feina a l'estiu per fugir del brunzit de màquina del prat, veia la seva mare lluny, vestida de blanc de cap a peus i amb una màscara negra, el saludava amb la mà i ell li tornava la salutació, i a la cuina trobava més abelles, l'extractor de mel, pots bruts i capgirats i restes enganxifoses de cera.

El Klaus va ajuntar els peus i va mirar-se les puntes de les sabates abraçant-se els genolls.

—No vull marxar, encara —va dir sense aixecar la vista, i va començar a caure una pluja fina que a poc a poc va anar agafant més força.

Ara que havia tornat, el temps i les vides de tots dos es confonien. Podíem agafar els dies i posar-los en una cistella com si fossin pomes, comptar-los, desordenats, sense saber si teníem trenta-cinc o vint-i-cinc anys, si havíem marxat o si ens havíem quedat. Potser era jo qui dormia en un llit a l'hospital, potser era el Klaus qui em vetllava i m'agafava la mà, qui em resseguia amb els dits una cicatriu que ja no era seva, potser era ell qui esperava que jo obrís els ulls.

A l'estiu era impossible anar enlloc. La calor s'enganxava a l'asfalt i s'elevava amb lluentor de miratge. Si plovia o el cel estava ennuvolat, la xafogor ens empenyia a posar l'aire condicionat al màxim i esti-

rar-nos al terra de l'apartament. Si era temporada de tifons, sortíem a fer una volta protegits amb l'impermeable. La primera vegada que ho havíem fet encara vivíem a la residència de la universitat, i ens vam trobar a l'entrada per casualitat.

Uns dies abans, a classe havien penjat un avís en xinès i en anglès dient que començava la temporada de tifons i quins dies es cancel·larien les classes per mal temps. Ens van insistir molt que no sortís-sim, que era perillós, que el vent tombava arbres i arrencava branques i que feia dos anys un motorista havia mort calcinat per un cable elèctric a la sortida del túnel de Xinhai, i que es deia que ara s'apareixia allà les nits de tempesta amb la cara tota negra per les cremades.

Però l'habitació em pesava, la belga s'havia tret les sabates i menjava galetes d'una capsa metàl·lica. Les engrunes queien a terra i la pluja queia a fora amb tanta força que semblava que es volia endur les bicis de l'aparcament.

En sortir de l'ascensor em vaig trobar el Klaus, portava un ponxo impermeable groc a les mans. Jo ja m'havia posat el meu, el porter ens mirava com a tots els estrangers, dissimuladament per no haver de parlar amb nosaltres.

—No deus estar fugint de la rata, oi? —li vaig preguntar, i ell es va posar a riure.

Em va explicar que per sort no havia tornat, encara que per si de cas ja no guardava menjar a l'habitació.